

Bréfa- og málasafn Benedikts Sveinssonar 1921-1942, fyrri hluti

Bjarni Benediktsson – Benedikt Sveinsson – Bjarkir – Sólarlag – Voróttá – Kappsigling – Álfhamar –
Stökur – Hallfreðssaga

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360

Benediktarskjöl

Askja 5-16, Örk 2

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

~~12~~, 15,

Bjarkve

Bjarkir.

- 1, Þar hlífðu sjer nokkrar vit kanna skjól,
og horfðu á móti risandi sól,
á stofnunum aldna, með unglímið mytþ
hjá alfara stiginum niða.
Þar vöfðust þar öllum og hlítu sju hlýts,
hin hartgerðu tíje, gegnum blött og stríts,
og gæt hann ljét Bjarkirnar gróa.
- 3, Því þeim var þat allat að bera sitt bar
um byggðir og heitar frá jökli at mat.
Já, þar áttu græta Íslands und
með uppjettum, stoltum meitum —
með heitort af ístum í ilmvíta lund,
með diskutri bundna vit hveija grund
og fragt yfir litinna leifum.
- 2, Um langar styrjaldir hyrjar og högs
bar höndin ráns huna blikandi ör
og stofnar og kvistir af íðinni önn
í eldanna kessi klófust.

En herjandi logann, og hjarnsoltra tórn,
með höfudin beygt undir þyngjandi fönn,
samt blessatar bjarkinnar stófuð.

4, Þú birti þá loka yfir aldanna unnu
og árljóminu skein um him balda runni,
í son mendi landit á vitanna hjálmu
til að verma og hlífa og þryta.

Og svo þú kom yfir vörn seiga álmu-
menn sáu hvat bjá í úthafsins pálm,
ef tímar til lífs fengju að lífa.

5, Þú brýndist á mig þeirrar asar egg,
sem eyddi til forna him dafnandi legg,
og reistann kveikti ein niðings hönd
svo nákin er byggðin og heitin;
og fast reirðust aptur hin brestandi brú,
en bjarkannu ey er hneyksli um öll lönd,
mið þannunga, mysta meitinn.

6, Ó, bjargit þú einhverja kaotanna hljó.
Himinsól verndu þau lífsum trjú.

Þyfir allt sem vor björk hefur búið og stríð,
Svo hún beri oss framtíðar skóga.
Einn frelsandi mund komi og kleri mi hlýð,
hinum hartgerta íðum mit unglímið rétt.
Vor gott, lát þá vændast og gróa.

Þessa namnis óskast
~~þess~~ aðferðs.

161

Solar lag

Sölarlag.

Kvöldsólun logar lágjætt og hlý
í loqui á Brussels hæðum.

Ad ofan síga að sortaský
yfir sólnör þinnsta og vagnagný
í strætanna skyfluta dæm
Torgin í móðu og mistri öw
Nyrkrost öfum við tuar og höw
og teikna skugga í mircanna rjúk
luis og möskvar í Kriplinga sl dæm.

En uppi ~~skín~~ skín

~~Þatnesdi~~ Þatnesdi (þjarmir ~~skín~~ himinhæinn
í hallargarðs efstu rúðum -
þar blikar einn hátur sém bauta steinn
yfir beinum þess konungs, ^{sem} Hann/agn efði hjr einn
yfir álfunnar einvalda brúðum. -

Nú sveipast um ríkið hans sölarlag.

Hjér svipar af kvöldi um von menningar dag,
þar sém Leopold styrði lýðanna há
met landhafna elsta í síðum.

Hans borg ^{er í} ~~á~~ himrodans hjörpi lýst
~~sem~~ ^{sem} hafsjór með lendandi krónum.
Þú ystu hvefi til hvíttar himr býst
að húsunum ~~þess~~ ^{miguþing} olgar og brýst
sem bylgjimar fali á fjörum.
Þar drípa hin laugu lútaní þók
yfir ~~lytun~~ ^{lesti og örbyrgt kvali og sök} ~~þess~~ ^{þess}
meðan sólarlegg kvætur mörg sökvaun. flóv
í seinustu neyðarvörum.

Nor verður hin blótugi drammur að daf,
sem dreymist ^á þú Brussel topur?

Í tötrunum heptin hulín og smíat
þú hvílir og leggur banaráf
fyfir tungummar lítki ofnar

Hjörpi í loptum þykkingu brando
~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess}
hjú leikur í þess bráfejar atall and-
metan ormjatat ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess} ~~þess~~ ^{þess}

Þetta jörð byggja laus gelur jörð, ut sel
þu er jafn og ríkisinn úr þu
Múð auskerjar vald þu einka vilt,
þar alinn farskiput meginstjett
skal anna til íþrinnar kúpa.

Hjert geti státt vaggja þess vald
sem veltir hart hjóm þinn almátt og gætt
en veldur þu sjálfu rist til þess
á varðöld frelsatru þínu.

-- Ein rita skín hálf ein og rodit tvett
reit til þinn vopnata þittar,
en mannhafit svart ein og Svörtungja megrt
Sveinar og itar met þíjanna vest
vit þú anna söknan di klitar.

Hjert ^{Konungur þu} ~~þu~~ ^{hantur} ~~þu~~ og fát
þu heiptinni sáti met þungar brás
þinn lívratu jörðanna ein þú hálf
þú ótt sem er genginn til rita

Loqunskýrið gæfa þú lög og hljóta
yfir landi þínu og á milli grunna—
lu sötis hím dómur sís dreymrjót
sám dýpi um borgina höggstórnar blót
Mutan stófrast oþlauna stannu
Staturinn ~~lesur~~ hljófnar heitar og þar,
og hinnið stendur á dómurinn kjör
mattan þinnar og þungar sém þokkinn
heyrast þannum byrjandi dómur.

17,

Vorotta

Vannasta Vorotta.

— — Grúpa í svefnum sigrir gleðig hryggjar
svefnhöfð drúpa þókin dreiftar byggjar.
Hvítt armar hvíla á rekkju lökum
hvelfdu brjóstin vorðins anda draga.
Ríot í andlit öll er lífsins saga
eins og solarbrennd er rítan skuggja.
Þreyta er yfir sferkum, breiðum bókum.

Einsaz blóðin ósnerit lífi-af rúnum,
astkan sefur fast með ljóðum brúnum,
teygur himinhleina andadráttum
hordum smáum stytur iðjar kinnal,
sýgur kraptum veigar innar, innar
óttalaus í móðurörnum línum,
~~ylltanfistur og gróða farir stíttur,~~
gróðrasödu sem gróðin ^{því} slattin
~~veitir og þóttu gróðin~~ ~~því~~ slattin

Loftis titrar allt af fagnatónni
ungra linda mit og farfuglsrómi.
Ljósit smiggur karma og gisnar góðis
grjúps draumatókunn mannsins hjarta
Sjónir harmsin hafsnaut ströndu bjarta
hylur þyrnaveginn laufi og blómi
sú að skjálpa sorgarsjúpsins-drottis. —

— Gamla ungi glati hryggis sofa,
geislafringur ljúka upp hvajnum kofa
Fuglar syngja, strannar sliga sponit,
stjarna ateiin-manna bjóstin þungu.
Þar finnst synd og ból hjá öðrum ungu,
lyfil þeim sig örnifil dandans vofa,
Metan jörðin ómar: Vorit — Vort.

88,

Kappsigling

1/ 18 Kappsigling.

A Foldna hýldu út hástrengdar skeitar.
Hafastir lifu inn djúpar og breitar.
Vefskeiðis aut vor vika ein.

Vedur stóð hátt þil setur leitast
— Marlóð^{ur} ~~aut~~ saut undir nýj kum þringum.
Sem nýðlliu um slókkvandi hreiu,
lu forstada ~~arm~~ armloziu aut í kringum
gypri sól dýrt á fjálsanna þringum,
met vorljót í gremisint greiu.

— Hér keppti vor mannaði, meiri bróðir
um metnað til jafns við frægustu þjóðir
Og stoltleg á brún yfir hafinu hló
í hágræna skrúðanum Íslands móðir.
Hún vissi í förum á fjarlægum dröfnum
hinn fljótandi Noregs skóg —
sem fyrr, þegar Vikingar stýrðu stöfnum
í stáli og gulli að ókunnum höfnum
þar bani eða líf þeirra bjó.

21
Nú vitrutu fjatrirnar vogarins svana.
Svo vit þeir breiddu út leggi og farir.
— Og börnin storms og streymandi áls-
þau struku Egi um Kamp og granir.
Hver vengur sig bar með togandi tókum
og teygjur var fræn hver háls.
En lopt fossinn slo þá með löngum blókum
Svo lýgdi að vöðanna Svellandi blókum,
og hallaði siglum til háls.
Svo djúpt hneigdu byrinum stöðir og stengur,
Svo sterkt var nú treyst á allar rennur,
því á þessu segl horfti lýður og land
og í leiks tókum gat átt sinn þátt einn stengur

911
Frá merkinu norska ritur í Kjölum
var notað hvert minsta band,
Svo hartara, hartara flyti fjölin,
Sjálft fingursins tak var sem gvois íð uðlim
sem beisladi bylgjurnar gand.

Við markið ólgaði á brotnandi bárum
heil borg af kœnum sem hvíldu á árum.
Um hnúflana þeyttist hrannafjúk,
undir hælum var dimmt af rákum og skárum.
Og Osló sjálf undir múganna mökkum
var myrk upp í efsta hnjúk,
er hin svignandi tré runnu í togum og stökkum,
með taugarnar strengdar í öllum blökkum,
og úppi hvern einasta dúk.

41

Ein sútin tók hest gvar fleggusti flokknum,
 og þá fremsta, (hinn vafði) ~~með þessum~~ siglu lokknum,
 ein rarrumbundin heit mit hvítu og ró
 frá hinni til þili úr Soginu at Stokknum.
 Þá sýtti hafberð af hvarfil sveipi
 hún hentist í Kjalfarsinu - þró
 mit tindrandi sólskin á vág í reipi
 mit rjúkaudi ^{veðrit} störmum á ötrum keipi
 en hún í holgröndum Sjá

Hún vafði sem fuglinn vindinn að fangi.
 Hún vóð eins og brandan í torfunnar gangi.]
 Með stefnið úr sjó hún sté og hné,
 meðan stirndi og glampaði kulborðsins' vangi.
 Svo hjó hún brjósti á seinasta sjóinn
 og sökk inn á þiljur í hlé -
 Svo rendi hún uppi og reisti bóginn.
 Nú réttist siglan og slaknaði klóin,
 og fokkurnar flugu - í vé.
 Þá ómaði hátt frá þóptu og þili
 eitt þúsundahróp yfir alla kili,
 og norrænan týnda, með torkunnug orð,
 á tungunum söng undir strengjanna spili.
 Scefara ljóðurinn sögufrægi
 bar seglin í annað borð -
 en sigrinum fagnaði fjörður og skagi.
 Eitt fley var nefnt gegnum alla bæi
 um strandlanga. Austurmann 1833.

19

Alhamar

19
3

Alfhamar

Undir hástokkum hrímbrýndra Kletta
hrannir á strandbotum eta og detta,
þar bergnökkvinn mikli í bráttfarsröð
beitir í norðit grjótvörðu stefni.

Um fjallanna lypfing fallbygja Kóst
feykja snjólotri, biturt og hast.

En heitir vit fannsvæfa hvirli sínefni,
hjámpígjinn undir, í drannlausum svefni
og dregur stormandann djúpt og fast.

Í Svartnelli Island sjá hvirli og hylur
Helgaddinn flýr hver lifandi ylu.
Hver uggi leggst djúpt undir hafstormansbrá
og heitar hvert fuglsnef í ranguinu síð grafur.

Hjerudinn grífa síð grafur í fornu,
grjóthöfgar þeygumur drúpa um rann
Hvern andardrátt röttin í ná kynð vefur.
Reistinn í klötinni stjálfaandi Jéfur.
En álfheimur lofar um smold og mann.

21 Ein dabbuargekja í dulids bjarma
ber daglutan þegn himna stundlegu harma
mit gleymiskunnar hefðó um hvarm og kinn
haldinn af rómnum fjarlegum seiti.
Loefnoveran stari í sjálfa sig inn,
míli sálar og líkams í jarðfróttum um;
Sú hefst hún og leggur sítt hold í eyti;
En hirlan bitur sem opit leiti
at manusetlin tvístrutufengist sénu.

Sálin hún lítur í ljóvakaheiminn
en líkamans svipur í draumageyminn
burt - ein og lifandi uppsett eik
á ógrynni mófu hettu og hjótri,
heim - þessum ^{um á dvalarþjóð} ~~draumskrinum~~ dularblik.
Þar þegar hann ást undir töfranna þak,
Sæt einn og ilunn af sólvormu rjótri,
Sá einn og vor þín í ungunn grótri
og þflug sem fjærbjóstsin áubastan.

3,
Við slein dýrmu níklu blakkar og brýtar
h~~an~~ hans brúfur stundur: miðju hirtan,
fegurst í disanna dýrtar sveinu,
drottninginu, Skuggi engilsins myndar.
Hinn gjálf á ei líf í sólar heim,
en sýtt yfir náttlandsins ^{stýskun} drottningu þrím
á drottningu gíttar, á dýggjargráðar
til drottningu hennar steynis tinn ríttur lindar,
og stætur: afgrunnisun eilífa brúu...

Haldusjónir við húnbrá loza
sem himnaljós undir kvöldlofti boga
Stotuskj fallar af faldinum lágt
um fjallblansa skikkju með isperku dæmni-
Barmurinn lypstir límbylgjuu hátt,
sem loznfrúnnir ríttur, hvelvar og fjátt.
Tvertin af minning frá mannkaini glanni,
H~~an~~ ^{maia} h~~an~~ h~~an~~ h~~an~~ leikum; dræmni
vit hvinrosa men um ríttarhát.

Ljósgefafamrarnir hvefast umi
 þar hverfi drannkonan manni um sinni-
 þas gleymist hans eigin svipur og jal
 vit seibros og stormkossa bergsins vatta
 I leitlu hann teygur þil flingsins-mal
 hver lifsin minning er drukkinn i hel
 sem dökkandi skína ofugga og gettur
 dregst griman á svip himar menustu áttar
 og álfserpil hylur hann þanka og þel.
 Af toiskiptu esli er þeirra hjarta
 eins og dagur hid myrka og bjarta
 þar líða og senna i loquhjóttri kyrt
 ljósbornir svipis og náttvartar myndir.
 Þar lifir og braytis bergkongsin-hirt
 Sann þómin gleymis á loftandi jof

5,

alndelli þankans elbana kysdi,
 met óskinni spreitta fram ^{Svalandi} ~~belidandi~~ lindis
 og Kirknar moldar og hinsins-hjört.

Seu himnar sig spegli i hafþjúps skauti
 skin hönnu i stöðum af flogagules skrauti-
 þar festist i sjón á tjá'snarra dyrt
 þau draga og seita met flýjandi tjarna.
 Ein ginnsteina ríkt, megn nafni skýrd
 einu ríður og klifur seu þaggar óu mt -
 og þaugar og dyggjar víð bla krika arma,
 blómknúti af feurt, iluni og varma,
~~vit~~ ^{vit} þrúgn og aldina blíkandi borb.

En jökulró er yfir jöfurs hvarmi
 járnhöf er brinnur og galdur i barni

en augum rafsnot mit veitiblik
 sem rökkrumeistar í glerhales mótu.
 Lundin er göfug grimm og kvill,
 gaddkaldur viljum og hyggja spök
 svo þórist ei ósk í hjarta ljóta,
 svo heillast ei manns barn af klettanna þjóta
 at lesi hann ei þess vatur og rök.

Hann sjr hvernig aftis í efrum kvíslast
 hve andinn í smá dæm ljósvakans kvíslast
 frá heli til lífs, mit brú vit brú
 þar bifrostis höpnum Kraptanna strengjast -
 Hann sjr hvernig grípur hömsfóla frá
 með feigastal í eit mannlípsnis-strá -
 Í hjartanu dænda hann orminn sjr erigjast -
 sjr armlogum barvenum vigjast og tengjast
 draumsvip og álf - undis árlögans brá.

7
— Og morgunvins elding slo hann um hundi

Höelfinginn sleppist í Kolgráa, urðir.

Í tófranna veröld er dagur sóns.

hinn dinnar og hjáðnar í skinni rjallas.

Síðustu leifar þess hröppandi hjóns

hserfa í uppmanum þursa og ramms. I

Svefnangun stara. Lón þeirra hallar

Lólgeymur drögur þau, blindur og Kalla

tu vó kunnar helkalda votadræmms.

20

Stökur

Stökur.

Sálin fleyg og höndin hög
hlýta sama dómi.

Éilíf ráta listar lög
litnum svip og hljómi

Fapt í hlíf-gmættis mynd
Máli, söng og kvæti:

Ísaf stíls á efnis grind
ypri hugar þræti.

Slafis.

Frá vestri til austurs um hólmann hálfan
 hringar sig brimhvíta, fljóttandi álfan.
 Þar björgin sig mylja sem brothatt skurr
 yfir balda, standi regin kafi. —
 Ein himinvið sjón út á heimsenda sjálfan,
 eitt helstorkit ríki, með turn við turn,
 sem gljá og speglast við geisla hvern
 yfir gaddbláum skuggum, marandi í hálfu kafi.

I annað sinn heitmaninn veltir mí vöngum
 sem voða á glugga, yfir haggaddsins svæði.
 Hyldjufrsins þra í hvalanna máti
 heyrir e þyngrir hjá vakanna spöngum.
 Vordandans sigð er á lofti um allt land.
 Hver lambsfeldur skelfur við heiti og sand.
 Hit solduga, harða helþrönga band
 tengir hugi og vonir á sóldögum köldum og löngum.

Gleitarnar eru línkvít lík
 lögð vit hamranna dökku fjallir.
 Blómur sín jafna dæpuris dælis.
 Það dregur násig um skaga og vík.
 Tungrosin kyrbatt af þúsund prantum
 vit þúsuna grúfa í neðstu lantum.
 Flaginn er litlaus, lo'slitin flik.
 Lifsmörkin kjúpa í felur í jurtanna skautum.

— En Kópurninn leikur hjá landsins steinum
 og látvar sig um þetta hvíta grjót.
 Hann teygir sig hátt á fíkjatan fót
 með forvitnum barns augum djúpum og hreinum
 Jókka og flotta frá skrápi og skoti
 hann skimar og hvimar á Kafi og floti —
 á þangskerit efst niðri þarans röt
 með þungan álagaham yfir dvergsmáum beinum.

7.
Ugganna himnar eru ísápökun,
og emberunin þeirra er vökun.
En hreiðarnir eiga sjá annan heim
með dæra, víðara hvolfi, til skifta.
Ófund á vöngnum, sem loftin lypta,
ljóspráin, hún er gefin þeir.
Þeir sköpu, sem allt í sköpunar gleym,
með skjólur starandi augna eðdraumarnir svipta.

Hver kyrt og þögn - hvílixt endalaust eyti
er úthafsins völduga marmara leiti.
Landaldan berir barminnu svo hljótt
sem barn sjá þaggað og smáhatt að rugga.
Útflæðin lygna augunum rótt
og ósana sötra í strandarskugga.
En norðrið er stálgrá starandi nótt
sem stendur kyrt eins og hjela á vorloftsins glugga.

Nú grémir ei haf og hantur neitt,
 hellan landföst þau tengir í eitt.
 Höfnin er orðin hafjaka lega.
 Á handvat gengur fóturinn þur.
 Allt líf er í herfjötum víða vega,
 hver vögur hvílir dautur og kyr.
 - Eðarmúganna marar kur
 minnis aðeins á djúpsinu lílifa trega.

Áð gýganna stóð á gröturs og brauts
 fellur glitrandi eldhraun norðurbrunnans.
 Þvíeggjuð sveifla frerans og funans
 slar fjóðflin hafs og moldar til dauts.
 Um hvern bláhyll í lofti og lagar ríki
 hún logar í efsta og neðsta djúki
 - og Kristalls djásnið hins órenda auts
 er eldborna ginstainsins skínandi jafur og líki.

Og ísinn á hlutverk á láti og lá,
 Þátt ljómar af vogestsins hörðu brá.

Fyrir holds eða moldar kvilla og kroin
 er Kuldinn handlaðinn Norurlanda.
 Með blóðrás hvelsins hann streymir til stranda
 og styrkir hvern kraft út á ysta þróu.
 Þen allt sem er krakkt og hjúmt á horn
 hann kreinsar úr veji og blás á þátt dauðans anda

Af þó verður norðlenska náttúran fjáls:

Þágranni dauðans lífsleigus fátist.

Í námsskóla frostsins nektin kledist.
 Neytin á vopnfastan, heimofinn sekk.

Í skrautsölum öröfaautnar og þagnar
 andinn þekkir sig sjálfan og fagnar,
 og krossljótsins hjóðu hetjuverk

Þeppja sig upp yfir frægtina ljóða og sagnar.

Þa hafisinn vor ekki bál sem betrar?
 Hann ber okkur norðursins sumargjöf.
 Hann flytus vort ódal um heljar höf
 í heimboð til lílifs styrkjandi vetrar.
 Hann byggir í hugunum mattugar myndir,
 þú minning hans bati dregur og hrindis.
 — þat svipar af hafsins hvítu gröf
 í hjarta og mold þegar þína íslenskar lindis.

Og eittsinn ris straumsins stormur og grípt;
 Þem stórskot þúsund í einu djúpi
 og bryndreka vígi hryðjost og hrygni.
 Þú heinskausins landátt djúpsins sig kníft.
 Þá bresta herkvíar voga og vara.
 Þem víki hafloti sleginna knara,
 á brant af landmörkum lífsins flýs
 leikbróttis eldsins, með gnautandi helfólva skara.

Fákar

1
Í morgunljómam er lagt af stað.
Allt ^{hinn} logar af dyrt, svo vitt sem er sjet.
Sjettan ^{þynast} sem óskrifad blað,
þar akur ei blettur, þar skyggir ei tjet.
- Memu og hestar á hdsumardegi
í hópi á þráðbeinum, skínandi vegi,
mit nesti vit bogann og bikar mit;
Betra á dautlegi heimurinn eigi.

- Brúnnar þynjast. Þeir harðna á hvann.
þat hrökkva af augunum neista jel.
Ritullinn þyrpist mit arm vit arm.
þat urgar í jóxlum vit bitul og mjel.
Allt þeir stytta sporin. Þeir stappa höfum
og stjúka tauma úr lófum og glófum.
Höfundur lyptast. Hinn lifandi jel
logar af fjöri undir Söðulónis þófum.

1/2 Til Huldu.

(1. kvæð)
Linas

-- Þú gledist eisoð hjáðat sjálf þjús segi,
og syngru með náttúruvæðins rodd
þú arlt at þig leidi listanna vegir
til ljáðins áttar -- til þess eðna kvæðil.
Dálacvanninn með sjálfanna menning,
sölgutnum dröktur þú bragarstíll,
með ábrúnað frættan í ungrisil
á afls og karleiks og fegurðar þrenning.

Þat er svo holl at þessa þitt mál,
heilbrigð og læst rit þitt skrifada þógal
og sjægetings fortilð, evrópska anda,
er sönginn og lífit ^{er} eitublanda;
sem leika sitt ónuga apasþil
í uppgeður þryggt af at von þú;
sem mikla smekki sinn ind völdis
sem sigandi elí á hjáðina ^{erinnu} þönnu.

Þú leitar at sembljóms í söng og
og setur þjús markit þjálleg og hátt;
þú ein náir slepptin af skammt og líf
til skatnids þú slefnis í hverju ljósi. --
Svo framastu af sjálfdað: frónstri,
fríer og þú bundin, stýlsinn skortum ^{menningu},
með fleiri hugsunum, forri ortum,
með forni og einu eftir listanna
keuning.

2/
— Svö opnast þín gjör einu sörgandi
fyri eð þeim "er aldrei hvefju: ogim;
og upp þá þú þóirdu eilíftar dagim
med Eldanlipins síanga þótt.
Þá sungðu þjé min - at þeim ^{þeim;} ~~þeim~~
auga þín skýggnað i doaumanna
geim;
og alstads sjestu at líf er g ljós
vit línetaris dandans - i hringlegg-
ans rós.

Þig þryllir vit þegud, sem hjúpar hvat
þú hatar þann kraft, sem vinur hvat
g finna, at þó leitans eðli unnt
er átt til þess gáða, hve líft sem þjétt.
þá þerdu at leka höfund þins hjóta;
þá hokkar þitt mark - yfir sólin þjétt;
og endi þinn þétast ódáins kenning
um almátka, forandi, skapandi þrenning.

Kom fljótt, kom fljótt yfir brina sem byggi
þjétt árbú þjétt óskulins - og sígu þjétt þjétt.
Drekkta of geislunum dalarás, -
en dyldu þig ei hvef skóp þeirra ljós.
Þá þerhol þitt útsíð: ákessins skaut
og gnevi upp dalarás lauki og hóla.
Þá lífta: framhit - med folnat skaut,
þjétt góttur vors nijasta skóla.